

Народився 7 квітня 1932 р. у с. Хочева Іванківського району на Київщині. Після закінчення у 1955 р. ЛПІ був направлений на роботу в систему об'єднання «Башнефть»: спочатку працював техніком-геологом нафторозвідки у Белебеївській геолого-пошуковій конторі, старшим геологом партії, з 1960 р. — начальником тематичної партії з підрахунку запасів нафти та газу, наступні три роки — начальником геологічного відділу тресту «Башзападнефтеразведка», а з 1967 р. — головним геологом тресту. Протягом 1972–1980 рр. Микола Лісовський очолював геологічну службу об'єднання «Башнефть». Опікувався раціональною розробкою наявних та прискореним введенням в експлуатацію нових родовищ нафти, зробив великий внесок у зміцнення сировинної бази підприємства. Також розробляв методику картування грабеноподібних прогинів у Башкирії, за якою були закартовані Сергіїво-Демінський та Уршакський прогини (в їх районі відкрито низку великих родовищ: Демське, Сатайське, Раєвське, Уршакське). Вона була вдало застосована в інших районах Волго-Уральської нафтогазоносною провінції.

У 1980 р. Миколу Миколайовича призначили начальником геологічного управління Міннафтопрому, обрали членом колегії цього міністерства. У 1992 р. він був переведений у Комітет нафтової промисловості Мінпаливенерго РФ, а згодом очолив Управління розробки й ліцензування родовищ. Брав участь у створенні Експертнафтогазу і до кінця життя працював радником-консультантом у цій організації.

З 1978 р. М. М. Лісовський — член ЦКР Міннафтопрому СРСР. Тривалий час був заступником голови — керівником нафтової секції, а з 2006 р. — головою ЦКР.

Наполягав на широкому застосуванні прогресивних сейсмічних методів під час розвідки родовищ, використанні комп'ютерних технологій для геолого-гідродинамічного моде-

Лісовський Микола Миколайович

Гірничий інженер-геолог,
фахівець у сфері розробки
нафтових і газових родовищ,
управлінець

лювання покладів, нового підходу до розкриття нафтових пластів під час буріння, створенні горизонтальних свердловин і бокових стовбурів у раніше пробурених свердловинах, підвищенні ефективності впливу на нафтові горизонти шляхом застосування біополімерного заводнення, широкого використання ГРП та ін.

Микола Лісовський — учасник відкриття близько 300 нафтових родовищ, зокрема потужного Тенгізького в Казахстані. Є автором та співавтором більше 30 опублікованих робіт. З 1981 р. входив до редколегії журналу «Нефтяное хозяйство».

Нагороджений трьома орденами та п'ятьма медалями, почесними грамотами Уряду РФ, АН СРСР. Удостоєний звань «Почесний нафтовик», «Заслужений працівник нафтової та газової промисловості РФ», «Заслужений нафтовик Республіки Башкортостан», «Почесний нафтовик Тюменської області», «Почесний громадянин Росії», знака «Першовідкривач родовища». Лауреат премій Міннафтопрому СРСР, ім. акад. І. М. Губкіна.

Помер 18 вересня 2009 р.

Народився 1 січня 1942 р. у с. Свобода Клічевського району Могилівської області (Білорусь). Трудову діяльність розпочав у 1960 р. на будівництві нафтопроводу «Дружба», де був спочатку підручним, а потім електрозварювальником.

У 1970 р. закінчив Могилівський машинобудівний інститут за спеціальністю «Технологія та обладнання зварювального виробництва». Протягом 1970–1978 рр. В. О. Лопатін працював майстром, старшим виконробом, заступником начальника спеціалізованого управління № 12 на облаштуванні Шебелинського, Хрестишинського, Єфремівського, Машівського, Меліховського газоконденсатних родовищ (Харківська область), будівництві газопроводів Шебелинка–Дніпропетровськ–Кривий Ріг–Ізмаїл, Долина–Ужгород–Державний кордон, «Союз», аміакопроводу Тольятті–Одеса. Брав участь в освоєнні технології контактного зварювання труб діаметром 1400 мм на газопроводі «Союз».

З 1978 р. Володимир Олексійович — заступник начальника з виробництва, а з 1981 р. — начальник Дніпропетровського лінійно-виробничого управління магістральних газопроводів.

У 1993 р. під його безпосереднім керівництвом уперше в колишньому СРСР була створена й активована турбодетандерна установка потужністю 2,5 МВт для генерації електричної енергії на використанні перепаду тиску на газорозподільній станції № 7 у м. Дніпропетровськ.

За активною участю В. О. Лопатіна були побудовані та введені в експлуатацію компресорні станції Павлоградська та Краснопільська, а також реалізовувалася державна програма спорудження автомобільних газонаповнювальних компресорних станцій у Дніпропетровській і Запорізькій областях.

Упродовж 1996–1997 рр. він працював першим заступником голови комітету «Держнафтогазпром», де був відповідальним

Лопатін Володимир Олексійович

Інженер-механік,
фахівець у сфері
транспортування газу

за надійність роботи нафто- та газотранспортної систем України, опікувався газопостачанням промислових і побутових споживачів держави.

У 1999 р. Володимир Лопатін став першим заступником голови правління АТ з іноземними інвестиціями «Газтрансінт».

Брав участь у реалізації товариством програми із забезпечення надійності роботи газотранспортної системи Ананьїв–Тирасполь–Ізмаїл та збільшення транспортування газу до країн Балканського регіону і Туреччини. У межах цієї програми був побудований та успішно функціонує комплекс новітньої компресорної станції Таругине, лупінги газопроводу Ананьїв–Тирасполь–Ізмаїл та підводний перехід газопроводу через річку Дунай діаметром 1200 мм із застосуванням нової технології суцільного обетонування дюкера газопроводу.

В. О. Лопатін нагороджений орденом «Знак Пошани», знаком «Відмінник газової промисловості СРСР».